

Miruna MATEI

cl. a VII-a, Școala Gimnazială
„Maria Rosetti”, București

CĂLĂTORIND
PRIN SPAȚIU...

M-am întrebat adesea cine stăpânește acest mare și zgomotos motor al schimbării, numit tehnologie. Oare imaginația a dat naștere cuvintelor din necesitatea cunoașterii sau doar pentru a-l ajuta pe om să creeze o ramură a minții pe care să o înglobeze mai apoi sub forma unor mașinării deștepte? Ei bine, totul a fost plămădit c-un scop, unul ce-și mărește orizonturile pe zi ce trece și-și înrădăcinează trecutul în negura timpului. În aceste vremuri trebuie să fii mai tolerant, să ai grijă cum îți căpțușești idealurile cu noroc și cum cucerești treptele succesului, căci acestea au devenit nesigure.

Dacă ai reușit să intri în acest joc modern al minții și al supremației, înseamnă că ai parcurs jumătate din drumul cunoașterii, cunoscut și sub numele de TEHNOLOGIE.”

Am început să mă agit (de ce, nu știu nici eu). Poate, era din cauza parfumului lalelelor ce stăteau țepene în vaza de pe biroul meu, sau poate mintea îmi juca festa. Încercam cu ardoare să butonez „tastatura” unei cărți în căutarea unui refugiu, dar până și prietena mea cea mai bună dădea semne de nepăsare. Așadar, m-am hotărât să conectez calculatorul, poate el mă va ajuta să mă liniștesc. În timp ce așteptam ca monitorul să prindă culorile sale vioaie, un fior mi-a trecut prin suflet. Așa, deodată, am simțit că o să mă prăbușesc, că ecranul mă va absorbi în universul pixelilor și mă va transforma într-un fișier. Din fericire, această revelație s-a spulberat odată cu răcoarea ce-mi părăsea trupul răscolit.

Preț de câteva clipe am crezut că totul a fost un vis, că oboseala m-a acaparat. Pentru a mă convinge de acest fapt, am verificat calculatorul: ecranul se transformase într-un hău negru, într-un abis de nepătruns. Culorile vii căzuseră pradă întunericului. Acum eram sigură că totul fusese real. Însă această realitate nu mă liniștea întru totul, ba, din contra, dădea o luptă în mintea mea, mă împingea către o alegere. Așadar, am decis să-ncui acest secret cât mai adânc posibil în sufletul meu, am încercat să-l uit pentru a nu mă răni. Oare a fost bine ce-am făcut...?

Acest șir de gânduri mă înfiora zi de zi, deoarece se

repetă la nesfârșit. Într-o seară mi-am luat inima-n dinți și-am hotărât să-nfrunt rîndul de cugetări. M-am întins în patul moale și călduros și-am lăsat totul în voia timpului. Așteptarea se prelungea cu fiecare stea ce-și făcea apariția pe cer, cu fiecare nor ce trecea morocănos prin fața ferestrei mele. Era prima oară când închideam ochii cu zâmbetul pe buze, nefiind constrânsă de nimic. Pluteam prin lumea viselor și mă simțeam ușoară ca un fulg. Raze de lumină se-mpleteau în jurul meu așa de duios, încât credeam că eu le-am creat. La un moment dat, au început să se-ncolăcească de trupul meu, strângându-mă ca-ntr-un cocon. Atunci m-am trezit, lăsând un icnet să-mi scape. Mi-am aruncat iscoditoarele ochii prin cameră. Luna, ce părea de gheață, răspândea sulite de argint ce se strecurau în camera mea, formând o țesătură fină asemenea unei pânze de păianjen. Uitându-mă mai atent, am observat că una din razele sale răzbătea până la patul meu, ba chiar era prinsă de acesta sub forma unei frânghii subțiri, sclipitoare. Curioasă din fire, i-am urmat cursul, ajungând în dreptul ferestrei larg deschise. Spre uimirea mea, frânghia părea că vine din altă lume, fiind spânzurată de înaltul cerului.

Cu mișcări mici și delicate, am apucat frânghia și-am început să urc pe ea, căci de cum am atins-o, a devenit țeapănă. Pe tot parcursul ascensiunii mele, strălucirea emanată de raza-frânghie mi-a ținut de urât, făcând timpul să treacă mai repede. Și uite-așa, mă trezesc pe neașteptate că pășesc pe un mozaic lustruit cu atenție, c-am intrat într-o altă lume. Încerc să merg alături de răcoarea ce se torcea în vântul plumburiu, dar mă opresc. Îmi ridic ușor capul, uitându-mă la bumbii de lumină ce clipocesc pe cerul de smoală. Constat stupefiată că nu sunt stele, ci o mulțime de... CALCULATOARE! Înainte de-a apuca să mă dezmeticesc, un glas blând se auzi din spatele meu:

— Tu trebuie să fii aleasa! Am rugat-o pe Lună să te trimită aici! Eu sunt Terra, încântată de cunoștință.

Acum realizez că, de fapt, acel mozaic era însăși planeta mea. Pentru a lămuri scopul călătoriei mele, continui:

— Dar ce legătură am eu cu acest loc ciudat?

Pejac: **FAȚA ASCUNSĂ**

— Ei bine, partea aceasta este puțin mai dificilă! După cum cred c-ai remarcat, acele lumini sunt mașinăriile inteligente numite de voi, oamenii, *calculatoare*. Aici, în jurul meu, se află Centrul de Control al Tehnologiei Pământene (CCTP), unde sunt direcționate sufletele calculatoarelor atunci când acestea mor. Vezi tu, folosirea excesivă a tuturor gadgeturilor micșorează viața mea. Te-am chemat aici, deoarece calculatorul tău a murit din cauza unei boli foarte grave, întâlnite exclusiv în lumea ta, zise c-un glas domol Terra.

— Sunt destul de confuză! Cum au ajuns acele calculatoare acolo sus?

— Luna, prietena mea, își coboară în fiecare noapte razele în camerele copiilor ale căror calculatoare au murit. Frânghia pe care ai urcat este, de fapt, un tub intergalactic ce absoarbe sufletul cu pricina, transformându-l apoi într-o „stea”, mi-a răspuns Terra.

— Tot nu înțeleg, răsună atunci glasul meu. Care este problema cu care te confrunți?

La azul acestei întrebări, o lacrimă cristalină se prelinse de pe obrazul planetei, căzând în neant.

— N-am vrut să te întristez, am dojenit-o eu.

— Stai calmă, îngăimă printre suspine Terra. Mă confrunt cu această problemă încă dinaintea venirii tale aici. Vezi tu, Luna folosește o rază diferită pentru fiecare calculator în parte. De la o vreme, am văzut-o cam palidă și am discutat cu ea. Mi-a spus c-a avut de-a face c-un suflet ce provenea de la un calculator virusat.

— Ce se întâmplă acum cu acesta?

— Luna nu mai poate transporta alte suflete, deoarece razele sale au fost contaminate. Din fericire, tu ne poți ajuta!

În acel moment am resimțit fiorul din ziua în care sufletul calculatorului meu a fost luat. Credeam c-o să-mi iasă din minți, dar Terra a intervenit c-un ultim sfat:

— Nu-ți fie teamă de tehnologie, tu deții controlul asupra ei!

Când ultimul cuvânt din replica planetei a fost rostit, o strălucire puternică a invadat locul în care mă aflam, făcându-mă să-mi închid ochii. Când i-am deschis, mă aflam categoric altundeva. În jurul meu erau nenu-

mărate cratere, ca și cum cineva mușcase din suprafața stâncoasă pe care pășeam. Locul părea bolnav și părăsit, dar priveliștea îmi era familiară. Minte mea aflase unde ajunsesem. Chiar înainte de-a rosti cu voce tare răspunsul, un glas răgușit îmi întrerupsese gândurile:

— Nu mă așteptam s-ajungi atât de repede. Se vede că Terra nu te-a reținut prea mult. Mereu mă pot baza pe ea. Cred că ți-ai dat și singură seama unde te afli!

După câteva minute bune de răgaz, ridicându-mi mânecele pijamalei, îi răspund Lunii, care, fiind mai în vârstă, merita un limbaj manierat:

— Dacă îmi veți spune cum pot să vă ajut, o voi face cu mare plăcere!

La azul acestor cuvinte pe față sa apărut un zâmbet vag, ce parcă o învioră puțin.

— Ești pusă pe lucruri mari, dragă copilă, spuse Luna în timp ce-mi înmâna un glob argintiu. În această sferă este concentrată toată puterea mea. O parte din ea a fost distrusă din cauza aceluși suflet virusat. Pentru a o restabili, trebuie să împletești raza pe care ai urcat în jurul acestui glob, pe care-l vei păstra. Așadar, vei deține sufletele calculatoarelor moarte, căci acestea vor veni direct la tine, posesoarea puterii astrale, sfârși emoționată Luna, făcându-se nevăzută în spatele perdelei groase de nori.

După plecarea sa am mai zăbovit câteva clipe, luându-mi în sinea mea rămas-bun de la această lume feerică.

Acestea fiind zise, am coborât în camera mea pe-un fir răzleț de lumină (uitat intenționat aici de Lună) și-am îndeplinit spusele sale. Cu bucurie-n suflet, m-am întors în pat, căci nu trecuse mult timp de la plecarea mea, și-am început să derulez în minte toate prin câte-am trecut.

Sunt sigură că veți crede că așa ceva n-are a face cu lumea în care trăim, dar vă asigur că dacă veți avea vreodată ocazia să dați frâu liber imaginației și s-o împlețiți cu puține „fișiere” de tehnologie, rezultatul va întrece orice limită de spațiu și de timp, dobândind o putere iniimaginabilă.